

KAMP OG SEIER

JUNI. NR.

INNHOOLD:

LEDER: MOBILISERTILVANDRELEIR S. 1

ARTIKLER: KF'S ÅRSMØTE S

DEN ØKONOMISKE KRISA

Leder: VANDRELEIR I ØSTERDALEN!

Distriktpartiet skal arrangere leir for første gang i år - Vandrelander! Dette stiller hver enkelt kamerat overfor ei særegen oppgave - Vandrelanderhøiliseriing.

Isteden for å ta opp viktigheten av de politiske emnene på leiren vil jeg oppfordre kameratene til å studere lederen i Juni- TF., art. i KK lørdag 30/6 og sommerleirheftet.

Det står en ny stil i sommerleirarbeidet. Folk skal ikke få trykt et ferdighakka opplegg ned over huse, men sjøl være med på en demokratisk prosess. Det står folk fritt å stille forslag på seminarer som skal utdype korte innledninger på hovedtemaene. Dette tror jeg vil være en bra mobiliserende faktor! Send inn forslag om seminarer, start forberedelsene sammen med massene nå!

Mobilisering til sommerleirer hindrer desorganisering av partiet i sommerhalvåret, og letter overgangen til store

ikke og løse" disse mens massene bestiller ferieturer. Den beste måten å løse mange av disse motsigelsene på er sjøl å mobilisere. Planlegge raske kampanjer, gå ut to og to, lag lister over KL-kjøpere, 1.mai-aktivister o.a.. Oppsøk disse systematisk. Hold stand i slutten av uka, la flere bli kjent med leirene.

FRAM FOR KJAPP OG GOD MOBILISERING!!

Medarbeider i Høyre Sommeransvarlig.

REIS KAMPEN MOT KRISA!

Arbeiderklassen står midt oppi en dyp og omfattende økonomisk krise der borgerskapet søker å velte byrdene over på folket. Krisa har vart siden 1974, men med et visst oppsving i 1976. Det er den største, mest omfattende og mest langvarige sykliske krisa siden den siste verdenskrigen.

Akkurat nå har borgerskapet satt inn en masse krefter for å berge seg og sitt herredømme gjennom krisa. Men innenfor arbeiderklassen og innenfor partiet er det stadig et ganske lavt nivå på å forstå krisa. Dette er en viktig svakhet i kampen for å reise arbeiderklassen til revolusjon i Norge.

Mange partimedlemmer - det store flertallet - kjehner økonomiske krise i all hovedsak fra historieboka. Mange arbeidere også utafor partiet er uvant med tanken på svære kriser under kapitalismen. Årsaken er bl.a. at det har vært nokså små svigninger i økonomien de siste tiårene, og at DNA-toppen i flere tiår har preika hardt mot at det kunne bli kriser igjen.

Nå er vi nedt til å snu på flisa. De er en dyp syklisk krise her og nå. Borgerne veit det og forsvarer seg. Vi må reise klassen til å kjempe for sine interesser. Til nå er en god del arbeidsplasser nedlagt - flere vil følge. Krisa gjelder likevel slett ikke bare enkeltbedrifter. Krisa gjelder hele det kapitalistiske samfunnet - den gjelder kulturen, ungdommen, skolene, boligstrøkene.

KRISA: EN SVAR ANLEDNING FOR ARBEIDERKLASSEN!

Krisa springer ut av den kapitalistiske økonomien. I kamp med borgere og revisjonister må vi forklare årsakene ut fra det kapitalistiske økonomiske systemet. Men den omfatter hele det borgerlige samfunnet. Hale borgerstaten blir rysta av krisa, på alle områder vil vi også se at borgerne prøver seg med reaksjonær politikk.

Ta f.eks. yrkesforbud. Borgerne trenger det er enn før - de er mer pressa. Og de håper at arbeidsledsheten skal gjøre det mulig å drive det gjennom. Eller ta kulturen. Det er ikke tilfeldig at det strammes til både når det gjelder økonomien for kunstnerne og når det gjelder ytringsfriheten. Borgerne blir mye mer oppsatt på å sikre makta si på alle områder. Kampen mellom klassene blir altså mye skarpere. Men kjemper borgerne fordi de nå er på offensiven - er sterkere og mektigere enn før? NEI. Tvert imot: De er svakere og reddere for makta si enn noensinne. De er sjøl splitta sterkt av konkurransen om å overleve, de er redd for hva arbeiderklassen kan gjøre. De kjemper egentlig med ryggen mot veggen og døden i sya - de er truandes til litt av hvert.

Krisa er derfor egentlig en stor anledning for arbeiderne. Nå står borgerskapets diktatur der avmaskert. Borgerne får ikke produksjon og avsetning til å fungere. Kampen mellom imperialistmaktene om markeder og makt skjerpes. Borgerne søker desperat å velte byrden over på folket. Kort sagt: En stor anledning for arbeiderklassen.

SETT PARTILINJA UT I LIVET! GRIP DAGEN OG TIMEN.

Partiet har laget et punktprogram for kampen mot krisa (se KK nr86 eller sommerleirheftet). Det fins masse stoff i KK og i Røde Fane. Det er en viktig oppgave å tillemppe dette på sin plass - i boligfeltet, på jobben, i daghjemsaksjonen, i RU osv. Vi må på den ene sida sette oss inn i partilinja og spre den til massene. På den andre siden må vi velge "dagen og timen" - som Mao kaller det. Og det er NÅ. Det er i juni 1978

lønningsposen krymper og voldgiftsdommen presses gjennom. Det er nå at nedlegginger i stort omfang settes ut i livet. Det er nå det strammes inn over hele linja, at det lages lange smørbrødlister med reaksjonære tiltak som legges på bordet.

Det er nå vi må gripe ledelsen for kampen. Gå dristig ut med løpesedler og stands, Spre voldgiftsbilaget i KK, lage egne opplegg for lokale aksjoner, Kjempe mot yrkesforbud og for ytringsfrihet, reise kamp mot at kommunen sparer inn daghjem på budsjettet. Er vi årvåkne kan vi gjøre store skritt fram - Lar vi det politiske arbeidet gå i den vante tredemølla kan vi overlate banen helt til borgerskapet.

KNYTT KAMPEN MOT KRISA SAMMEN MED ANNETT ARBEID!

Kan vi makte dette i tillegg til de obligatoriske, prioriterte sakene? Jeg tror vi kan vinne mye på å knytte krisepolitikken sammen med det vi alt har på planen.

F.eks: Nå er det viktig at du som er partiets venn drar på leir for å delta i å legge opp linjene i kampen mot krisa. eller: Hva betyr krisa for kvinnene i strøket vårt? Hva er KF sin politikk mot krisa?

eller: Spre KK om voldgifta på bedrifter i strøket - vi jobber for å verve abonnenter samtidig. Osv osv.

svein.

FORAN DISTRIKTSÅRSMØTET I KVINNEFRONTEN

Hvorfor trenger vi egen kvinneorganisering?

I kampen for den sosialistiske revolusjon er det et spørsmål om seier eller nederlag om kvinnene blir mobilisert eller ikke. Men også i den daglige kampen er kvinnes stillingstaken viktig og ofte avgjørende for seier - også når kvinnene sjøl ikke er direkte innblanda.

Grunnlaget for at det er nødvendig med egen kvinneorganisering, er at kvinnene er undertrykt som kjønn - den særegne kvinneundertrykkinga. Vi må innse at denne undertrykkinga har skapt tilbake-liggenhet og passivitet hos kvinnene, slik Lenin sier, og at dette gjør kampen for å organisere dem vanskelig, men samtidig stiller det krav om at det er nødvendig med særegen organisering for å komme ut av passiviteten.

Svordan bør KF bli?

Jeg tenker meg KF som en slags fagforening for kvinner. Som alle fagforeninger bør bli, må KF også være en kamporganisasjon, dvs. at fronten må kjempe for kvinnes interesser - ikke bare på ett område, men på alle områder hvor kvinnene er undertrykt.

Men sjøl om vi har rekruttert en del kvinner det siste året, er fronten fremdeles for snever - bare en liten brøkdel av kvinnene er med. Derfor er det fremdeles den viktigste oppgaven å gjøre fronten til denne "fagforeninga", å rekruttere nye tusener av kvinner. Vi må aktivisere kvinnene, vi må få dem til å gå aktivt mot den undertrykkinga vi utsettes for fordi vi er kvinner. Vi må forstå at for mange kvinner er det et stort skritt å ta bare det å organisere seg.

For oss kommunister er det en kampoppgave å se sjøl å organisere kvinner, å gjøre kvinnene aktive på alle fronter. Vi bør alltid huske på Lenins ord om at kvinnearbeid er halvparten av hele partiarbeidet. Det betyr sjelsagt at kvinnearbeid - også KF-arbeid - er hele partiets ansvar og ikke kan "bortdelegeres" til noen få.

For KF er det en kampoppgave å organisere kvinnene i KF først og fremst.

(forts)

Men hvilke kvinner skal vi rekruttere?

Vi skal rekruttere alle de kvinnene som går imot en eller annen side ved kvinneundertrykkinga. Med det mener jeg at vi ikke stiller andre krav enn at de er enige med oss i en sak f.eks. kampen mot porno, og ønsker å organisere seg ut ifra denne ene saken. Ingen spør noen som vil organisere seg i ei fagforening om de har lest programmet og er enig i det som står der. Det tas som en selvfølge at folk som organiserer seg, bærer seg for flertallsvedtak og godtar at flertallet bestemmer linjene - sjøl om de ikke alltid er enige i de vedtakene som gjøres. Vi vil ha en stor og demokratisk kamporganisasjon der meningene brytes, ikke en liten snever klikk hvor alle er (tilsynelatende?) enige i alt.

En del av oss kommunister har hatt en tendens til å heve oss over den særegne kvinneundertrykkinga, til å blåse litt av de problemene kvinnene har bl.a. når det gjelder å ta ordet i ei forsamling (sjøl om den er liten), n.d.gj. manglende tiltro til seg sjøl (som ofte er årsaken til at mange ikke vil stå på stand eller gå på dørbesøk). Vi har/har hatt en tendens til å se på familieproblemer - både seksuelle problemer og oppvask - som feminisme og unngått å ta dem opp sjøl om vi vet at mange kvinner har organisert seg nettopp utfra undertrykkinga i hjemmet. Vi må bli flinkere til å lytte til kvinnene, til å åpne oss for hverandre og hjelpe hverandre med å løse slike problemer også.

En kommunist jeg kjenner ble medlem av KP foren. 4 år siden - nettopp fordi hun ble undertrykt av mannen sin i hjemmet. Hun var medlem av KP i to år samtidig som hun hele tida var mot sjølbestemt abort og svært usikker på om det var rett å kreve gratis daghjem til alle barn. Men jenta fikk mulighet til å diskutere sine nære problemer

slik at hun ble bedre i stand til å kjempe mot undertrykkinga hjemme. Samtidig fikk hun tilbud om å bli med i aktivt arbeid i KP, i aksjoner og demonstrasjoner og å diskutere andre sider ved undertrykkinga av kvinnene. Kommunistene i fronten rekrutterte henne til partisirkel og jenta har nå vært medlem et års tid - og det har også mannen blitt.

Det første skrittet på vegen var organisering, men samtidig er det nødvendig å følge opp med tilbud om videre aktivisering utfra det nivået jenta til en hver tid er på. Blir det ikke gitt mulighet for videre utvikling, vil sannsynligheten av stagnasjon og tilbakegang øke. Man sier at praksis er en nødvendig forutsetning for riktige tanker. Det betyr at bare gjennom aktiv kamp vil kvinnene avsløre hvem kommunene tjener, på hvilken side DEA og SV står osv.

Revisjonistenes linje

Opp mot vår linje for organisering og aktivisering av kvinnene står revisjonistenes linje. Den er i linje for passivisering og avsporing av kampen. Den er ei linje for "elite"organisering, for å organisere deg krever de at du tar stilling for sosialismen (og helst også for Borjet). Det er bare et lite fåtall av "skolerte" kvinner som bør organisere seg, disse kan drive "kampen" på vegne av resten av kvinnene. Men kvinnetilvegelsen lar seg ikke stoppe av revisjonistene derfor har de også ei linje for videre avsporing av kampen. Denne linja går ut på at kvinnene er spesielt "fredselskende" og "fred" i denne forbindelse betyr tilslutning til Bresjnevs forsøk på å tilknytte Sovjets krigsforberedelser. De mener altså at kvinnene skal gå i spissen for å spre denne tåka. Dermed må kvinnekampen begrense seg til å ta opp bare "reine" kvinnesaker, alt annet - som sjølsagt også angår kvinnene - er "partipolitikk" sier de. Denne linja må vi isolere. Vi må jobbe for å trekke til oss mange kvinner som i dag delvis slutter opp om denne linja, men vi må jobbe for å avsløre og isolere de som er ledende for denne linja.

På oppdrag fra Kvinneutr.
Grete